

ל ק ו ט י ש י ח ו ת

א. בלקו"ש לפ' עקב ס"ו: דרכו של הרמב"ם בכ"מ צו שרייבן דעם לשון ["ברוך רחמנא דסייענ"] בסיום פון א ספר [בכת"י תימן (ועוד כת"י) וכן בדפוסים הראשונים דהרמב"ם, כתוב כן בסוף כל א' מספריו - ראה ספר המדע (ירושלים תשכ"ד) רמב"ם הוצאת קאפח - רמב"ם הוצאת פרענקל - הערה 55].
(אדער לכמה גירסות אויך בסיום פון א "הלכה" - כללית.
ובהערה 56: כ"ה בכת"י תימן הנ"ל ש"ברוך רחמנא דסייענ"
הוא בסוף כל הלכה - ראה הנסמן בהערה הקודמת.

ולהעיר שברמב"ם הוצאת קאפח בסוף הל' עבודה זרה
וחקות הגויים לא נמצא בריך רחמנא דסייענ. - וראה הערות
וביאורים גליון שלב ע' מא.

וכמו"כ יש להעיר מרמב"ם הוצאת פרענקל ספר נשים
בסופו, 'תקוני טעיות בספר זמנים" כתוב: "רמב"ם בסוף
הל' שבת עשור חסר ברוך רחמנא דסייענ" (אמנם במהדורת
קאפח נמצא גם בסוף הלכה זו).

* * *

ב) ושם בסוף ההערה: ובסיום כו"כ הלכות שבספר היד
לפנינו נמצא 'סליקו... בס"ד' זיל"ע בכל הנ"ל אם כ"ז הוא
מהרמב"ם או מהמעתיקים או מהמדפיסים.

ואולי יש להעיר מפירוש המשניות של הרמב"ם שלפנינו לא
נמצא "ברוך רחמנא דסייענ" - אמנם במהדורת קאפח שברובו
נדפס עפ"י גוף כתב ידו של הרמב"ם נמצא בסוף כל מסכת "ברוך
רחמנא דסייענ (דסייע בהדן)" הרי שכל היה דרכו של הרמב"ם
לכתוב בסוף כל מסכת וענין וא"כ מסתבר שגם במשנה - תורה
נהג כן והמעתיקים (או המדפיסים) הם ששינו.

דא"ג: ראה קובץ "עטרת המלך" על הרמב"ם (מאריסטאון;
תשמ"ו) ע' לה "הערה בדיוק לשון הרמב"ם" מסביר למה בסיום
כו"כ הלכות לא כתב הרמב"ם כלום, וגם שינוי לשונות הסיום
כמו "ברחמי שמיא" ועוד - וכנראה שפשיטא ליה שכ"ז מהרמב"ם,
אמנם כנ"ל שאינו ברור כלל.

א' התמימים
-- תות"ל 770 -

ב. בהגדה של פסח ע' כד - אני ולא מלאך... שרף
... שליח - ביאר כ"ק אדמו"ר שליט"א בלקו"ת ד"ה להבין

מ"ש בהגדה ס"ג: מלאך, שרף, שליח - עשי' יצירה בריאה עכ"ל.

ולכאורה הרי משמע בלקו"ת שם יב עמוד ג, ... שהם בחי' בי"ע וכן באצילות עצמה יש בחי' בי"ע, שהמל' נק' עשי' שבאצילות וחג"ת ובינה הם יצירה ובריאה דאצילות וזהו ג"כ המלאך, כו' עכ"ל.

וצ"ע מהע' לקוטי לוי יצחק על הזהר על פרשת האזינו תסד. על הזהר דף רצח: שמסביר ששרף בבריאה, מלאך הוא ביצירה כי סתם מלאך הוא ביצירה (וכן הוא בתניא פרק לט ובהערות לקולו"י שם) והוא ע"ד מלאך שרף שליח האמור בהגדה (זהקדמת מלאך לשרף הוא כמו הקדמת יצירה לבריאה כמ"ש יוצר אור ובורא חושך).

הרב כתריאל בלוך קסטל
- ברוקלין נ.י. -

ש ל ח ו ת

ב. * בנוגע להמדובר בשחת פרשת ראה מבה"ח אלול בנוגע לכהן גדול אם הי' מביא קרבן תודה לאחר יוהכ"פ כשליצא בשלום מן הקודש, וכן בהא דיו"ט הי' עושה, אם זהו מצד שיצא מסכנת מיתה שהרי הרבה כהנים גדולים היו מתים בקודש הקדשים אם לא היו ראויין או אם ישנה דבר במעשה הקטרות, או דזהו משום שזכה לקיים את הציווי דעבודת יוהכ"פ (הנחה בלה"ק סמ"ב).

ויש להעיר דמצינו בזה פלוגתא באחרונים, דעי' בס' מחזיק ברכה להחיד"א או"ח סי' רי"ט שמביא בזה בין אביו מוה"ר יצחק זרחיא אזולאי ומוה"ר אליעזר נחום, דדעת אביו דאין חיוב ברכת הגומל אלא דוקא בצרה הבאה לאדם בע"כ שלא מדעתו וניצל הימנה, אבל בדבר שהוא במאמר ובציווי ה' לעשותו אינו מברך (ודן בזה לגבי אברהם כשניצל מאור כשדים ויצחק כשניצל מהעקידה וארבעה שנכנסו לפרד"ס ועוד) וממשיך שם לגבי הכהן גדול הנכנס לפני ולפנים דכיון דעייל בעידנא, אמימרא דרחמנא כי כן יעד המלך ביום ההוא למחול עונותיהם של ישראל שיכנס לפני ולפנים לא נתחילב, ועוד כי הדבר תלוי בו היצתו כשר ה' ואלא הי' הסכנה במקום ח"ו כי במקום השכינה אינו ספגה, ומרוב שמחתו יו"ט הי' עושה כי עמד לשרת לפני ה' לפני ולפנים.

אבל מוה"ר א"נ חולק ע"ז בפשיטות (בנוגע לשאר הדברים